

"Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ"

ΙΑΚ. ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

(ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ)

Ο ελληνικός κινηματογράφος περισσότερο αλλά και το ελληνικό θέατρο μάς παρουσίασαν, τα τελευταία χρόνια, έργα, που τείνουν να δημιουργήσουν κάτι το στερεότυπο, μία μορφή που επιφανειακά μόνο αλλάζει, στο βάθος όμως μένει η ίδια. Σ' αυτό το είδος, που πάει, το ξαναλέω, να στερεοποιηθῇ, θά μπορούσε να καταταχθῇ και το λυρικό δράμα που είδαμε προχθές το βράδυ στο «Θέατρο Κοτοπούλη». Λαϊκή γειτονιά (στήν Καστέλλα), μεράκια και καημοί ταλαιπωρημένων από τη φτώχεια ανθρώπων, αντιπάθεια θαφειά — έχθρα — και από συγκεκριμένη αίτια αλλά και από γενική διάθεση, για κάθε τί όχι λαϊκό, τέλος, πάθη, μιση, έρωτες, που αν δεν τὰ γεννά, τὰ θρέφει όμως και τὰ δυναμώνει η φτώχεια. Όλα τούτα, υποστατικά πιά στοιχεία του είδους για το όποιον μιλήσα, υπάρχουν στο νέο έργο του 'Ι. Καμπανέλλη, χρωματισμένα όχι απλώς από μία διάθεση αλλά από μία ιδεολογική, θά έλεγα, συνείδηση λαϊκή, που αμβλύνουν την αίχμη της τὰ τρανούδια και οί χοροί, δηλαδή ό πέρα από τὰ κοινωνικά χωρίσματα ανθρώπινος χώρος και η συμπόνια, στο τέλος του έργου, για μία μισητή, λόγω κοινωνικής τοποθετήσεως, που την εξαγνίζει όμως η συφορά της, γυναίκα.

Όνόμασα λυρικό δράμα τή «Γειτονιά τών 'Αγγέλων». Είναι, πράγματι, κάτι τέτοιο, —ό Μίκης Θεοδωράκης μάλιστα βλέπει το έργο «σαν ένα άκόμη θετικό βήμα προς τήν κατεύθυνση ενός καινούργιου δραματικού - λυρικού θεάτρου» — είναι, λοιπόν, ένα λυρικό δράμα «Η Γειτονιά τών 'Αγγέλων» όχι μόνο έξ αίτίας της άφθονης (έντονα λαϊκής και πολύ έκφραστικής) μουσικής που συνοδεύει και έντείνει και άναπληρώνει το λόγο, αλλά και έξ αίτίας της λυρικής ύφης (όχι καλής ποιότητας) που έδωσε στο κείμενό του και στήν όλη σύσταση του έργου του ό συγγραφέας. Αύτή η όχι καλής ποιότητας λυρική ύφή του έργου (ό λόγος, έδω κ' εκεί, θυμίζει «ποιητικοφανή» πρόζα τών άρχών του αιώνα) και το έρωτικό ειδύλλιο, γύρω από το όποιον πλέκεται το έργο, με τίς φτιαχτές άναπαράχες του και τήν πολύ «ρομαντική» (στο πιο συμβατικό νόημα της λέξης) έκθασή του, δίνουν στή «Γειτονιά τών 'Αγγέλων» κάτι το μελοδραματικό, άνεξάρτητα από τή μουσική, που αύτή, όσο μπορώ να κρίνω, είναι καλής ποιότητας και κάθε άλλο παρά μελοδραματική.

Ο 'Ιάκ. Καμπανέλλης μάς θεσπώνει ότι ήταν γι' αυτόν «μία χαρά ξαφνιαστική» η άτμόσφαιρα όπου δρέθηκε από τίς πρώτες κιόλας μέρες τών δοκιμών και ότι δούλεψε για τήν προετοιμασία του άνεξάσματος του έργου, «μέσα σε μιάν έκσταση». Δεν έχουμε κανένα λόγο να μή τόν πιστέψουμε, πολύ μεγάλη είναι πάντα η χαρά του συγγραφέα που βλέπει το έργο του να παίρνει τή σκηνική του μορφή. Δέ μπορούμε όμως και να μήν κάνουμε τή μεγαλοχολική διαπίστωση, όσοι διαισθανθήκαμε από τήν πρώτη του εμφάνιση, τήν ύπαρξη γνήσιου θεατρικού ταλέντου στήν 'Ιάκ. Καμπανέλλη, ότι άνοδος, ώρίμασμα πνευματικό και καλλιτεχνικό, δέ σημειώνεται στήν εργασία του και ότι τόν παρασύρει, μόνιμα πιά, πολύ φοβούμαι, δηλαδή χωρίς καμιά σχεδόν αντίσταση, η πρόσκαιρη έπιτυχία.

Το έργο άνεξάστηκε πολύ έπιμελημένα και τόσο ό σκηνοθέτης (που είναι ό ίδιος ό συγγραφέας), μολονότι πρώτη φορά σκηνοθετεί, όσο και ό σκηνογράφος Βασ. Φωτόπουλος, δούλεψαν με γνώση και έδωσαν πολμό και σχήμα σκηνικό ζωντανό και σωστό στήν παρουσίαση του έργου. Έπαινο άξίζει και ό χορογράφος Βαγγ. Σειληνός (που είναι και ήθοποιός) για τήν εργασία του όπως επίσης και οί νέοι χορευτές για τήν έκτέλεση τών χορών. Οί χοροί δείχνουν χορογραφική φαντασία και έκτελούνται μ' ένότητα και ψυχωμένο ουθυμό. Όσο για τήν έορηνεία, έκτός από τήν Τζένη Κασέζη, τόν Νίκο Κούρκουλο, τήν 'Αλίκη Ζωγράφου, τή Ζωή Φυτούση, τόν Διον. Παπαγιαννόπουλο, τόν Δ. Νικολαΐδη, που κρατούν με μοίσο και σιγουριά τούς ρόλους των, και όλοι οί άλλοι ήθοποιοί παίζουν σωστά — είναι μέσ στο κλίμα του έργου.

ΚΛΕΩΝ Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ